

Подирь малко дълбоко мълчение царуваше по кувертата, прекъсвано отъ выенъето на морето, отъ гласовѣтъ на моряцѣтъ, и нѣкога отъ звънца на парахода.

Рано на сутриньта параходътъ приближаваше Чанакъ-Кале.

— Готовы ли сте момчета ! извика Мацко.

— Готовы ; отговорихъ съзаклетницитетъ. Богъ на помощъ.

И сѣкый отъ тѣхъ си приготви ножа, като го кръгнаше на пояса си.

Щомъ параходътъ се спрѣ въ пристанището и множество ладии отъ скелата забиголихъ парахода. Двѣтъ дѣца излѣзохъ на кувертата и съ знакъ се споразумѣхъ съ Мацка.

Подирь малко моряцѣтъ са искачихъ на парахода, и пытахъ кой отъ ижтницитетъ иска да излѣзе на скелата.

— Азъ, рече Мацко на едного отъ тѣхъ. Давамъ двѣ лиры да теглишь лонатытъ като Богъ.

— Добрѣ, господине !

Мацко приближи другаря си моряка, и стори знакъ на внимателнытъ съзаклѣтници, които бѣхъ при топоветъ ; тогасъ той грабнѣ едного дѣте, а другаря му грабнѣ женското и скочихъ въ ладията, която въ единъ мигъ са отдалечи петъдесетъ метра далечъ отъ парахода.

Въ туй време двѣтъ калугеркы, като търсахъ дѣцата и ги съгледахъ далечъ въ ладията, затекохъ са при капитанина и му рекохъ :

— Милость ! Схизматицѣтъ ни грабнѣхъ двѣтъ новопросвѣтены дѣца !

— Дѣ сж сега ? попыта ги капитанинътъ разгневенъ като са исправи

— Тамъ въ онѣзи ладия която бѣга бърже.